

[Edel Saunte.]

og mest udmærkede samarbejde mellem borgerrepræsentation og magistrat. Og med hensyn til oplysninger om forholdene for rådmændene ved jeg slet ikke, hvor det ærede medlem har dem fra. Mig bekendt findes der ingen rådmand i København, der ikke har sit private erhverv ved siden af. Jeg er sagfører, det andet ærede medlem her i tinget har sin forretning, en tredje rådmand er læge, en fjerde er ansat ved statsbanerne, og den femte har også sit private erhverv. Hvorledes man så kan komme i tanker om, at vi opgiver vore private erhverv, vil jeg gerne vide. Jeg vil hævde, at Københavns magistratsform er nøjagtig lige så demokratisk som den regeringsform, vi har her i landet, og jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig i, at den er demokratisk.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Møller har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Møller: Jeg er nok klar over, at akustikken her i tinget sommetider er meget dårlig, og jeg må derfor gå ud fra, at det skyldes den, at det ærede medlem fru Edel Saunte ikke har opfattet, hvad jeg talte om. Jeg har f. eks. ikke sagt, at rådmænd i København er udelukket fra at have private erhverv, slet ikke. Jeg har sagt, at det i bemærkningerne til dette lovforslag er anført, at rådmændene i Aarhus, der altså bliver administrative chefer på samme måde som borgmestrene i København, forventes ikke at kunne have private erhverv ved siden af. Det ærede medlem fru Edel Saunte kan jo slå efter, det er det, der står i bemærkningerne. Jeg har ikke et øjeblik beskæftiget mig med rådmændene i København. Jeg ved godt, at rådmænd i København kan have en beskæftigelse ved siden af.

Det, jeg har sagt om den københavnske ordning — og som ikke har noget at gøre med en kritik af de mennesker, der er medlemmer af, eller de partier, der er repræsenteret i den københavnske magistrat, naturligvis ikke —, er en kritik af selve systemet, nemlig at man har en administrativ, udøvende forsamling, som er således stillet, at den, delt efter forholdstal mellem partierne, fører sine forhandlinger og træffer sine beslutninger under sådanne former, at offentligheden ikke undtagen ved særligt vigtige lejligheder; nemlig når der afgives betænkning, kan se skellet i synspunkter mellem flertal og mindretal. Det er udeluk-

kende det principielle i dette, jeg har beskæftiget mig med.

Hvad Aarhus-ordningen angår vil det ærede medlem fru Edel Saunte kunne se, at man i Aarhus regner med, at rådmændene der er af en finere slags end de københavnske, idet man mener, at de vil få et så stort arbejde, at de ikke kan have noget andet ved siden af.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker udvalgets flertal for tilslutningen til lovforslagets gennemførelse her i tinget og vil naturligvis anbefale at stemme for de af mig stillede og af udvalgsflertallet tiltrådte ændringsforslag og stemme imod de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Jeg kan ikke tilbageholde en beklagelse af, at det ikke har været muligt at opnå større tilslutning til dette lovforslags gennemførelse. Stillingen var jo den, da jeg fremsatte lovforslaget her i folketinget, at man i samtlige bestyrelser for de kommunale landsorganisationer fandt det rimeligt og rigtigt at gennemføre en ordning, hvorved det blev muligt også for dem, der har det småt i økonomisk henseende, at deltage i dette arbejde. Jeg tror, at bestyrelserne i disse landsorganisationer ser rigtigt, når de mener, at det arbejde, der udføres ude i vore byråd, sogneråd og amtsråd, er et meget vigtigt led i hele vort lands demokratiske styre.

Der tales nu fra venstres og konservativ side om, at det at være byrådsmedlem eller amtsrådsmedlem skal være et tillidshverv og et æreshverv. Ja, naturligvis skal det det; naturligvis må man gå ud fra, at de mennesker, der vælges til at styre befolkningens fælles anliggender, enten det er i sognekommunen, bykommunen eller amtskommunen, er mennesker, der har beboernes tillid og agtelse; derfor vælges de til hvervet. Men jeg synes, at folkestyret er en slem slagside, hvis det skal være sådan, at en del mennesker ikke har råd til at modtage disse æres- eller tillidshverv. Oprindeligt fik sognerådsformænd heller ikke nogen løn; der var ingen hjemmel for at give dem nogen løn for det store arbejde, de udførte for beboerne i sognet. Efterhånden som sognerådsformandens arbejde voksede, fandt man imidlertid — og det fandt man dengang både fra venstres og konservativ side —, at det var særdeles rimeligt, at man fik lov til at give sognerådsformanden et vederlag for hans arbejde. Men nu er også arbejdet for de menige amtsrådsmedlemmer og sognerådsmedlemmer blevet meget stærkt for-